

Liviu Surugiu

Fata de pe Drumul Mătăsii

povestiri

POLIROM
2021

Cuprins

Neostalgia.	5
Next.	25
Întâlnirea	29
Dispariția	81
Scrisoare pentru tatăl meu	84
Prințul tunisian	101
The Messiah Reloaded	120
CINA	123
Fata de pe Drumul Mătăsii	148
Nimic nu e ceea ce pare	159
IEV (Înaintea Erei Voastre)	162
Fiat umbra	192
Drumul spre Betelgeuse	198
Apocalipsa lentă	200
Bătrânul din Florența	224
2043.	233
Stația Viselor	236
Aripi.	268
<i>Mulțumiri.</i>	273

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2021 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Coperta: Adrian Chifu

Foto autor: Cătălin Truță

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

SURUGIU, LIVIU

Fata de pe Drumul Mătășii / Liviu Surugiu. – Iași: Polirom, 2021

ISBN 978-973-46-8636-0

821.135.1

Printed in ROMANIA

Prințul tunisian

Théophile Gautier, un scriitor romantic care credea că-n altă viață trăise în Orient, spunea într-o epistolă: „Uneori mă întreb de ce nu vorbesc fluent limba arabă. Trebuie s-o fi uitat“. Omul acela iubea atât de mult dunele, încât își dorea din tot sufletul să facă parte din lumea lor. Spre deosebire de alt francez, care a vrut să aducă lumea arabă în imperiul lui.

La un secol și jumătate după moartea scriitorului, o boală cumplită și incurabilă i-a primit numele.

*

Am aflat că sufăr de boala Gautier cu puțin înainte să împlinesc opt ani. Trecuse aproape un deceniu de la primele cazuri, dar tot a fost un șoc pentru familia mea – deși în 2030 lumea nu era deloc mai înapoiată decât acum.

Părinții mei s-au întrebat mult unde începuse totul, știind că nu se putuse întâmpla decât în luna de miere, când eu încă nu mă născusem. De fapt, era chiar prima clipă, fiindcă boala Gautier se transmitea doar în momentul concepției. Și-au amintit noaptea aceea de vis, când traversau Pacificul la bordul unui vas de croazieră. După ce au găsit locația exactă, o simplă aplicație pe telefon le-a arătat unde se afla leacul meu.

Înțeleseseră, în sfârșit, că n-aveam nici o vină pentru cicatricea de pe obraz ori rana din bărbie. Erau semnele unei boli care nu mai existase niciodată pe Pământ.

A doua zi, tata a plecat în Tunisia, la antipodul locului unde fusesem conceput. Sau, cum mi-a spus atunci mama, la capătul lumii, pentru a mă salva.

*

Tata s-a întors din nordul Africii după două luni, dar a durat aproape o săptămână până ne-a vorbit. Mama, o femeie blândă și ascultătoare, i-a respectat cu sfințenie tăcerea, în ciuda curiozității mele greu de stăpânit.

Îmi amintesc fiecare amănunt din seara în care ne-a spus adevărul – sau o parte din el. Albă la față, mama s-a ridicat de câteva ori de la masă și a ieșit din salon, izbucnind în plâns. Abia atunci am început să înțeleg cât de mult mă iubea tata și cât de curajos fusese să meargă pentru mine în deșert.

M-am dus la culcare fără să mai scot o vorbă și ore întregi am stat cu privirea ațintită în tavan. Mama a intrat să mă sărute pe obraz, ca întotdeauna, dar eu am întors capul într-o parte și i-am spus, cu glas stins:

— Nu mai sunt fiul tău.

*

În cei zece ani scurși de la apariția bolii Gautier, peste trei mii de copii afectați de sindrom se născuseră în toată lumea. Cu toate acestea, încă nu se știa nici măcar modul în care boala se transmitea.

Nașterea copiilor cu sindrom Gautier adusesese o mulțime de divorțuri. Deși, cu timpul, se descoperise că problema nu era doar de natură genetică. Fenotipul însuși era afectat, și tocmai asta nu putea fi explicat în nici un fel.

Ai mei nu s-au certat nici o clipă, în primul rând fiindcă se iubeau.

— Mama, ce este *fenotipul*? am întrebat-o eu a doua zi.

Îmi părea rău că n-o lăsasem să mă sărute pe obraz.

— Fenotipul e ceea ce te face cu adevărat diferit, Jack, mi-a răspuns ea după un moment de gândire. Noi ți-am dăruit viața, însă tu o vei trăi așa cum vrei tu. Fenotipul e alegerea ta, dragul meu.

— Dacă te iubesc foarte mult, asta e un *fenotip*?

Mama a zâmbit, însă altfel decât de obicei, doar din gură, cu ochii triști.

— Mama, am zis după o scurtă pauză. Vreau să merg acolo.

Tata, care tocmai intrase, a încremenit. Amândoi m-au privit aproape cu frică, temându-se de ceea ce urma să spun.

— Vreau să merg în Africa, am zis.

Iar ei au suspinat, fiindcă au știut că, din acel moment, nu mai era nimic de făcut. Nu mai aveau nici o putere asupra mea. Undeva, în Tunisia, destinul croise deja un loc pentru mine, chiar în acel moment.

*

Destinul e ceva din start foarte ciudat, fiindcă niciodată nu-l poți lua prin surprindere. Deși în casă nu mai erau bani, a doua zi au sosit biletele de avion pentru Africa. Însă misterul persoanei care ne ajuta nu m-a interesat prea mult în acel moment.

Nici în ziua de azi n-am renunțat la a încerca să-mi amintesc fiecare clipă din călătorie. Cu harta în fața ochilor, încă revăd traseul peste ocean, deși atunci hubloul fusese mai tot timpul acoperit. Retrăiesc totul, de parcă de asta ar atârna viața mea. Ca un drum pe care încă vreau să mă întorc.

Acum știu că a fost o escală la Madrid, dar în noaptea aceea în mod sigur habar n-am avut, fiindcă în mare parte din ea am dormit. De pe aeroportul Barajas am luat o cursă charter spre Hammamet, Tunisia, iar de acolo un

microbuz ne-a dus în Port El Kantaoui. Se făcuse ziuă în timp ce traversam deșertul și, culmea, în loc să țin minte puținele locuri frumoase, de parcă le știam deja, mai degrabă fiecare fir de nisip și piatră m-au marcat. Ca și cum mai văzusem de nenumărate ori palatele celor bogați și pentru prima oară doar lumea săracă o vedeam.

Pe harta amintirilor mele se află o grămadă de taxiuri, microbuze, motoarete vechi, asfalt acoperit de nisip și tarabe pe marginea drumului. Prea multă sărăcie pentru atât de puțini oameni.

Știu că m-a impresionat imaginea unui camion neacoperit, plin cu copii. Erau mai mici decât mine, cu pielea arsă de soare și ochi mari, negri, triști. Le-am făcut cu mâna când au trecut pe sub fereastra autocarului, iar ei au avut puterea să-mi răspundă zâmbind. Am tras perdeaua la loc și, până la hotel, n-am mai deschis ochii.

Hotelul era de două ori mai mare decât mi-l închipuisem din poze, și asta nu pentru că eram eu mic. Pur și simplu arăta ca un palat din *O mie și una de nopți*. Era în formă de U, cu o curte interioară unde strălucea o piscină precum un uriaș covor albastru zburător. Dincolo de aceasta, printre coloane, soarele răsărea direct din Marea Mediterană. Plaja era plină cu umbrele din trestie și șezlonguri, dar noi am rămas în continuare în hotel, privind totul prin enormele geamuri. Îmi amintesc foarte clar că, văzând laturile interioare ale aceluia U de patru etaje, am asemuit ferestrele cu niște uriașe găuri de cheie, rotunde sus, apoi gătuite puțin și dreptunghiulare în partea de jos. Abia în clipa aceea am simțit că mă aflu în altă lume – lumea arabă.

Granitul din hol strălucea amețitor, ca într-un adevărat palat, iar pereții păreau acoperiți cu foiță de aur. Priveam neîncrezător la toate acele bogății și, de fiecare dată când clipeam, de pe retină îmi fugea pe pereți, ca o fotografie, imaginea copiilor din camionul de pe drum. Mă priveau la fel de triști, printre vitralii, aur și lemn de abanos.

Clădirea era aproape pustie și atunci m-am gândit că nu ne aflăm în sezon turistic, altminteri nici noi nu ne-am fi permis să stăm acolo. În Tunisia era vară și frumos tot anul, dar turiștii veneau în număr mare doar când era timp urât în țările lor.

L-am întrebat pe tata dacă invitasă la hotel familia pe care urma să o întâlnim a doua zi. Îmi era milă de ei, știam că nu călătoriseră niciodată în afara țării și, în mod sigur, nici în locurile atât de frumoase din interior.

Tata a dat din cap în semn că da, iar eu am rămas cu gândul la băiețelul acela sărman și bolnav de boala Gautier pe care aveam să-l întâlnesc peste încă un răsărit de soare. Începusem să înțeleg câte ceva în ultimele zile, așa că eram îngrijorat pentru ceea ce urma.

Restul zilei am petrecut-o în cameră. Ai mei au încercat să adoarmă, dar eu n-am reușit. Abia spre seară m-a luat somnul și a fost rândul lor să mă păzească până în zori. Atunci mi-au spus, fiindcă tata voia să știu totul, că, peste noapte, fusesem cuprins de criză de trei ori. Boala era din ce în ce mai prezentă în trupul meu.

Întâi, mă dădusem jos din pat, dar mama fusese lângă mine. Apoi, voisem să ies pe balcon, dar tata mă oprise la timp. Încercasem să fug din cameră, lovind cu disperare în ușă, însă părinții mei, sărmanii, mă luaseră în brațe și mă ținuseră așa, într-o îmbrățișare plină de frică și iubire.

Toate acestea în vreme ce eu rosteam cuvinte într-o limbă neștiută, iar deasupra noastră un tavan lichid ca un ochi de ambră părea că ne urmărea din adâncul său.

Un singur lucru îmi amintesc și acum din noaptea aceea. Clipa în care m-am trezit brusc și am ascultat, cu inima oprindu-mi-se de teamă, cum în liniștea de mausoleu a hotelului a răsunat, precum un ecou mult întârziat, țipătul prelung și depărtat al unui copil. Părea țipătul meu.

Dimineța, am ieșit să ne întâlnim cu familia tunisiană și abia atunci tata ne-a spus că nu erau deloc niște sărmani. De fapt, hotelul-palat era al lor.

Brusc, emoțiile mele crescuseră, deși nu mai aveam timp pentru ele. Realitatea luase o turnură rapidă și mă simțeam de parcă eu însumi devenisem prea lent.

Zeci de oameni se mișcau în jur, majoritatea în halate albe, medici și asistenți care străjuiau coridorul pe unde treceam. Și, pe măsură ce ne apropiam de *camera întâlnirii*, decorul se schimba, devenind din oriental de un futurism greu de înțeles. Eu însă, fiind doar de opt ani pe lume, acceptam noul mult mai ușor. Ba chiar aveam impresia că mai văzusem totul de nenumărate ori, dar atunci n-am mai avut cum să le spun asta alor mei.

Din când în când, mi se întâmplau lucruri ciudate pe coridorul acela nesfârșit. Unele păreau a avea de-a face cu medicina, altele cu magia. Câte un braț robotizat se desprindea iute din perete, ca un picior de păianjen, și îmi scotea sânge cu o seringă fină din braț, în vreme ce tata tresărea, iar mama se abținea cu greu să nu-mi sară în apărare. Ori un proiector îmi scana chipul, din mers, fără să mă oprească. Magia a fost aceea că, de câteva ori, de astă dată fără să mă atingă nimic, îmi apărea o înțepătură pe vreun deget, iar sângele îmi ieșea sub forma unei picături care dispărea imediat.

Erau semnele Gautier – *deveneam* tot mai bolnav.

În fața ultimei uși, părinților mei li s-a spus să nu meargă mai departe, iar ei au înțeles și s-au oprit, știind că nici ceilalți părinți nu vor intra. Mi-a fost greu să mă despart de ei. Am simțit că, din clipa aceea, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Ușa s-a deschis în două, ca în desenele animate cu Aladin pe care le urmăream acasă, iar eu am intrat.